

TORONYIRÁNY

XIV. 43.

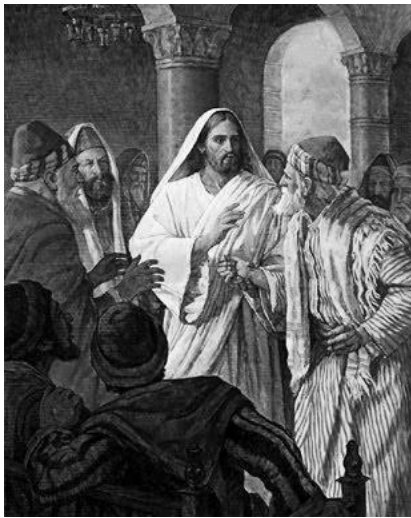
2020. október 25.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 30. vasárnap

Október 28. Szent Simon és Szent Júdás Tádé apostolok

Beszélhetünk-e az emberek iránti szeretet hatékonyságáról? Teljesült-e Krisztus kérése, hogy meglegyen bennünk az a szeretet, amellyel az Atya tekint a Fiúra? Csak azt válaszolhatjuk, hogy a teljesség csak az üdvösség állapotában valósul meg. A földön minden feladat marad. Számunkra az az erény, amit meg akarunk valósítani, illetve amibe beleviszük képességeinket, hogy eredményt érjünk el. A földi szeretet csak ritka esetekben jelent kölcsönös megértést és megnyugvást. Talán csak akkor, ha az érzelmek feledtetik a további célokat. Az emberek közötti igazi szeretet inkább jóakaratból, türelemből, tervezésből, megbocsátásból és a viszonzás várásából áll. Az Istentől kapott szeretet is csak akkor hatékony bennünk, ha ezek az összetevői. Krisztus nem azt a szeretetet tette erénnyé, amely felénk sugárzik, hanem azt, amelyet nekünk kell gyakorolnunk. S ez a meglátás eligazít bennünket a hatékonyság kérdésében is. Addig panaszkodhatunk arról, hogy nincs szeretet a világban, amíg mi várjuk a szeretetet és melegében fel akarunk frissülni. Annak a szeretetnek a jelenléte azonban, amely adni akar, tőlünk függ. Ezt nem akkor kell gyakorolni, amikor arra méltó emberek vannak körülöttünk, hanem amikor egyáltalán emberek vannak körülöttünk. Éppen ott kell jót akarni, türelmesnek, vidámnak, megbocsátónak, szolgálatkésznek lenni, ahol ezek az erények hiányoznak. A szeretetet tudatosan bele kell vinni az emberi közösségbe, különben magától csak az ösztönös elkülönülés, érdek és önzés jelentkezik.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Kiv 22,20-26** A mózesi előírások az adott kor nyelvén fogalmazzák meg a felhívást a mai értelemben vett szociális igazságosságra.
- 2. 1Tessz 1,5c-10** Pál apostol hálával és örömmel emlékezik arra, hogy a tesszalónikaiak milyen lelkesen fogadták az evangéliumot, és milyen példás módon tanúsokdtak róla életükben.
- 3. Mt 22,34-40** Egy, csupán a köztöködés szándékával feltett kérdésre válaszolva Jézus Isten és a felebarát iránti szeretet kötelezettségét nevezi a legfontosabb erkölcsi parancsnak.

A szeretet hatékonysága

Nem vezet más út az Isten szeretetének megtapasztalásához, csak Krisztusnak, a Megváltónak az elfogadása. Az Atya üdvözítő szeretete természetfölötti jelenség, és csak a hit világánál közeledhetünk hozzá. Aki őszinte elmélyedéssel felismeri, hogy az ő élete is üdvtörténet, mert a kötelesség, az önfegyelmzés és a hit vigasztalása által egyre inkább az üdvösség várományosának érzi magát, annak igazi meggyőződése lehet erről az atyai szeretetről. Megérti azt is, hogy amikor Isten a szeretetéről nyilatkozott, akkor olyan komolyan vette az embert, amilyen komolyan csak Isten veheti a teremtményét. Azt az örök emberi vágyat akarta kielégíteni, és betölteni, amely valakinek a jóságánál és erejében akar megnyugodni, illetőleg el akar jutni az élet teljességéhez. Az üdvtörténet annak a baráti életközösségnek az elővételezése, amelyet örök boldogságnak nevezünk.

Az elővételezés a hangnemben és a kifejezésekben is megnyilvánul.

A szeretet azonban viszonzást kíván, és csak akkor beszélhetünk hatékonyságáról, ha viszonzószerepetet ébreszt. Az Isten szeretete is csak akkor éri el a célját, ha az embert fel tudja emelni magához, s arra készíti, hogy a kitérülést viszonzozza, illetőleg hogy embertársai felé is hasonló magatartást tanúsítson. Van-e ennek valami nyoma az üdvrendben? Hangoztatjuk, hogy számunkra a főparancsolat az Isten iránt való és az emberek iránt való szeretet. Mi látszik ebből az emberiség életében vagy legalább a kereszténység életében? Arányban áll-e az elért eredmény azzal az isteni drámával, amely a kinyilatkoztatásban és főleg Krisztus életében lejátszódott? Még meghitt közösségben is mennyi a félreértés, a néma versengés és fojtott ellenszenv! Van-e jele annak, hogy az emberiség története az igazi szeretetközösség felé halad?

Amikor ilyen kérdéseket felvetünk, és azokra felelni akarunk, akkor a világot és az életet nem szabad csak természetes keretei között szemlélni. Azt állapítottuk meg, hogy az Atya szeretetének végső célja az üdvösség megvalósítása. Ez már jelzi, hogy Isten a teljes viszonzást az üdvözültek közösségétől kapja meg. Csak ott lesz nyilvánvaló, hogy érdemes volt-e a szeretetet előlegezni vagy nem. Másrészt viszont tagadhatatlan, hogy mindenki csak azt a szeretetet viszi át magával, amely már itt kialakult benne és irányította egyéniségét. Tehát mégis csak jogos megkérdezni, hogy van-e visszhangja az isteni szeretetnek. Annál inkább, mert Krisztus főpapi imájában így imádkozott: „Atyám, megismertettem velük nevedet és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel engem szeretsz, bennük legyen és én is bennük legyek” (Jn 17,26). Ha az ő imája meghallgatásra talált, akkor valami isteni szikrának kell lenni azokban, akik hisznek, illetőleg minden jóakarató emberben, mert ő mindenkinek megváltója.

A hit, a remény, a szeretet és az erkölcsi állásfoglalás belső lelki dolog. Ezekről nem lehet statisztikát vezetni. Isten országa földi megnyilvánulásának inkább csak jelei vannak, de azt hatásaiban és terjedelmében nem tudjuk felmérni. Néhány utalást mégis tehetünk. Az apostol ószövetségi nyelvhasználatával Krisztus egyházát „jegyesnek” nevezi, amely soha nem lesz hűtlen küldetéséhez. Az egyes hívőkben lehet ingadozás a hit dolgaiban, a kötelesek felismerésében és teljesítésében, de a történelem tanúsága szerint az egyházban folytatódik Péter mélysegesen emberi vallomása: „Uram, kihez mennénk? Tied az örök életet adó tanítás. Mi hittünk és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje” (Jn 6,69). A hívők milliói vannak úgy, hogy nem értik az Isten végzéseit, nehéznak találják az élet keresztyét is, de maradnak, mert az élet végső értelméről, az igazságosság teljes győzelméről és az örök hazatalálásról Krisztuson kívül senki nem mert bizonyítékot szolgáltatni. Megérik azt is, hogy őbenne az Isten szeretettel közeledett, igazi önfeláldozó, jóakaró szeretettel, azért ő nem fog félrevezetni. Neki az ember kedvesebb volt, minthogy a legsúlyosabb kérdésekben könnyelmű játékot folytasson vele. Azután a botladozó emberek meglátják azt is, hogy Krisztus olyan Atyát hirdetett, akihez ő maga ellenségeiért is mert imádkozni. Az Atya irgalmáról kifejezőbb bizonyítékot nem lehetett volna adni. Ezért a hívő emberek életéből nem hiányzik az őszinte bűnbánat. Teilhard de Chardin is csak azért, mert a fejlődésről szóló fejtegetésnek ilyen címet adott: „Hiszek az emberben”, mert ő maga keresztyén volt és tudta, hogy a természetfölötti kibontakozás erői benne működnek a világban.

A hívő ember is átéli, hogy földi viszonylatban a legtöbb problémája megoldatlan marad. Ki mondhatja el magáról, hogy megtalálta a teljes igazságot, véghezvitte terveit, tudott segíteni azokon, akik segítségért fordultak hozzá. Amikor magunkba nézünk, elfoghatna a kishitűség, hiszen hol vagyunk attól, amit krisztusi nagykorúságnak lehetne nevezni? Amellett megtapasztaljuk, hogy mások még több tragédiát élnek át. Ennek ellenére a keresztyén remény nem tűnik el, mert Krisztus ígéretet tett, hogy életünk az isteni teljességnél fog kikötni. Ezért vállaljuk az állandó befektetést, az állandó önlegyőzést és újakezdést. Végül meg kell látni azt is, hogy az egyházban nem szűnik meg a közösségi liturgia, az imádás, a hálaadás és dicsőítés. Ez is válasz az isteni szeretetre. Bizonyítja azt, hogy nemcsak gyarlóságunkat, elégtelenségünket és szenvedéseinket tartjuk számon, hanem a felülről kapott jótéteményeket is.

Gál Ferenc

A nevelés öröme (2.)

Az ember nevelésének művészete

2. Az élet ma is áldás

A felnőtt embernek újra meg kell tanulnia gyermekszemmel nézni a világot, meglepődni és rácsodálkozni a felfedezés pusztá örömeért, arra, hogy a világ csak akkor lesz kényelmes lakhelyünk, ha megosztjuk másokkal és tiszteljük. Sajnos az ember egyre inkább fogyasztói szemmel nézi a világot. Közölünk hányan képesek arra, hogy séta közben megcsodáljanak egy virágot anélkül, hogy leszakítanak (és esetleg rögtön utána eldobnák!)? Abban a pillanatban, hogy elszakítjuk élőhelyétől, egy hervadt virágunk lesz, és megakadályozunk másokat abban, hogy élvezzék az illatát és a szépségét. Mint a szeszélyes és önző gyermekek, pusztítunk a birtoklásért, azután azt vesszük észre, hogy kimerültünk, üres a kezünk, hogy aztán elunjunk magunkat, megsemmisülünk vagy kétségbeesünk.

Az élet adása és tisztelete egyet jelent folytonos világrahozatallal. Minden egyes alkalommal, amikor teret adunk másnak, osztozunk mások örömeiben és fájdalmában, párbeszédet folytatunk, az életet támogatjuk és fejlesztjük.

Ha az asszonyok megértenék ezt az igazságot, nem keresnék görcsösen a különböző manipulációs technikákat, bérnyaságot és hasonlókat, hogy kielégíthessék anyai vágyaikat. Nem csak az anya, aki ténylegesen szül.

Ha az élet nincs a mi birtokunkban, hanem ingyen kaptuk adományként, hogyan lehet követelni vagy ellopni egy adományt?

3. Az élet kommunikáció

A kommunikáció üzenetek létrehozását és továbbítását jelenti. A gondolatok és érzések cseréje olyan kapcsolatot feltételez, ami befolyásolja a magatartásunkat. A hír kibocsátója és annak befogadója közötti kapcsolatnak kétoldalúnak és megfordíthatónak kell lennie, hogy konkrétá válhasson.

Az adónak, vagyis annak, aki a párbeszédet kezdeményezi, hogy az általa használt kódot ismeri-e a vevő, és a választott csatorna kellően hatékony-e. Például, ha angolul akarom kifejezni magam, meg kell bizonyosodnom róla, hogy a hallgatóm beszél angolul, és a hangom elég hangos ahhoz, hogy meghallja.

Ha az adó és a vevő ugyanazt a kódot használják, létrejön a megértés folyamata (dekódolás), és kialakul a párbeszéd. Minél több „kódot” ismerünk, annál inkább tudunk kommunikálni a világgal és másokkal; minél több a párbeszéd, annál inkább növekszik az élet lehetősége.

Most válik érthetővé, hogy a kommunikáció miért nem redukálható pusztán szóbeli kifejezésre. A nyelv csak egyike a végtelen számú kommunikációs rendszernek. Hiszen az egész világmindenség kommunikál. Kezdve az elektronnal, ami kering az atommag körül, az anyagcserében élő sejteken, a kémiai jeleket kibocsátó állatokon keresztül az emberig. Az élet egy ciklikus, fáradhatatlan, folytonos kommunikáció, üzeneteket küld, és bizalommal telve várja a választ. Egy nagy, lelkesítő, titokzatos, nemes, vallásos játék, ami lényegében az ember adománya marad. Az ember, ez az értékes vevő a dekódolás során, hogy megértse az őt körülvevő dolgokat, odafigyel és erőfeszítéseket tesz, hogy értelmet adjon a tapasztalati tényeknek.

Mindez magában foglalja az információk válogatását, rendezését és értelmezését. Magatartásunk attól függ, hogy milyen értelmet tulajdonítunk annak, amit érzünk és tapasztalunk.

Van egy mondás, miszerint: „Nincs rosszabb süket annál, mint aki nem akar hallani.” Ez mutatja a szelektív figyelmetlenséget (amikor csak azt fogadjuk be, ami számunkra kényelmes, minket érdekel vagy nekünk tetszik). Ez az egyik dolog, ami lassítja az igazság felé haladást. Ezenkívül elég, ha elfogultak vagyunk valaki vagy valami irányába, hogy ne vegyük figyelembe az üzenetet, máris akadályozzuk a megértésünket és korlátozzuk értékelési lehetőségünket.

Ahhoz, hogy a szokványos párbeszédetől eljussunk a tudatos párbeszéd folytatásáig, változunk kell, meg kell szabadulnunk a kondicionálásoktól, hogy mi uraljuk őket és ne ők bennünket. Valaki tán meglepődik, hogy lehetséges a kondicionáltságtól való megszabadulás és utópiának tartja.

Mondjuk el mindjárt, hogy a kondicionáltság azt jelenti, „hogy passzívan szenvedünk el egy körülményt anélkül, hogy bármit tennénk, hogy megszabaduljunk tőle”.

A körülmények természetükből fakadóan soha nem változatlanok. Az ember változtathat, javíthat vagy átléphet rajtuk, ha akar. Az, hogy valaki vaknak vagy süketnémának születik, nem feltétlenül akadályozza meg, hogy megtanuljon írni, olvasni.

Régen, aki földművesnek született, földművesként is halt meg. Mikor az emberiség megtalálta a módját, hogy ettől a meghatározottságtól megszabaduljon (köszönhetően az iskolának), a társadalmi gyökereknek nem volt többé akkora jelentősége az önmegvalósításban.

4. Beszélhetünk még manapság értékekről?

Mielőtt elmélyednénk a témában, tisztáznunk kell a szóhasználatot. Mit is értünk érték alatt.

Ha olyan értékekre gondolunk, mint a pénz, az étel, a lakóhely vagy az öltözködés, akkor azt látjuk, hogy ezek ki vannak téve a divat változásainak, „kifutnak”, változnak, minden népnél időről időre mások, tehát nem örökérvényűek. Ezek csak válaszok az anyagi igényekre, és az anyag természetéből fakadóan felbomlik és elpusztul, ezért megköveteli a folytonos megújulást és egyensúlyba kerülést. Éppen ezért ezek az értékek mindig ki vannak téve az egyensúly biológiai törvényének.

De az embernek vannak felsőbbrendű, lelki szükségletei is, melyek ellentétben az anyagiakkal, nem fogynak el. Nincs tehát szükség a pótlásukra. Például mi a különbség az étel, illetve a matematika megértésére irányuló szükség között? Az étel iránti szükségletünket napjában háromszor-négyszer elégítjük ki (legalábbis mi, a harmadik világban csak egyszer - ha szerencsésünk van!); míg a másik esetben elég egyszer megérteni és megjegyezni a szabályt, nem kell több ismétlés.

Szabadság, igazság, becsület, jóság, testvériség, ezek mind hiteles értékek, mert nem pusztulnak el, érvényesek minden népnél mindenhol, minden időben. Talán másképp élük át, valószínűleg meg őket, de a lényegük, mivel egyetemes, minden ember számára érthető. A jó-rossz, igaz-hamis, szép-csúf ellentétekben megjelenik a három alapérték (melyeket abszolút értékeknek is nevezünk), melyekhez a további értékek igazodnak: Jó - Igaz - Szép.

(Folyt. köv.)

Flora Bresciani Nicassio

Vasárnapi jegyzet

Hányszor kimondva

Forradalmak filozófiája: az ember, aki csinálja a történelmet. A latinításban jelen lévő, tankönyvi szövegben olvasható jól ismert mondat: „Historia est magistra vitae – A történelem az élet tanítómestere” sajtóságos lélektani igazsággal szól mindarról, ami történés, és a modern szemiotika karakterében tágöblű fogalom.

Vannak forradalmak, és van csupán századra szabott egyetlen forradalom nemzetek sorsában. Jelesül: a megélt valóság lázadása a körülmények ellen a szellem fegyvereivel, vagy már a sokaság által kimondott erős két szóval. „... elég volt” (Márai), ami nem nélkülözheti a fegyveres tusát, mert a nemzet szabadsága a tét, maga a nemzet, melynek bizonytalanná vált a léte...

Több, mint félszázada elhangzott az erős két szó, mely halhatatlanná tette a napokat. Addig álltunk a senki földjén, játék és világ közt, / a térben, mely a kezdet kezdetétől / egy tiszta tény számára született. (Rilke) A kezdet: az ember törvénye, egyénisége, a jog teremtés-szerzése a beteljesülés reménységével. Akkor ez volt a beteljesülés, a törvény: a fölébredés –, szívből sarjadó lélek megszámlálhatatlan sokasága, amelynek kiáltása a világ fölébe zúgott. Ideje támadt az ébredésnek. Szentkirály-István a Beszkidek legenda-barlangjában is megébredt „hadas népével”, ki addig várta a pillanatot, és megjelent síkon, hegyen, folyóink partján, városok lerongyolt melósnegyedeiben, míg előbb feltűnt a szellem váraiban: egyetemeken, alkotóműhelyekben. „Halott-létnék” tűnt a küzdés. De az „egy-örök áram” sodra mindent magával ragadott.

Mit tudhatott minderről a tizenhat éves gimnazista a Király városában? Azon az estén csak ennyit: „Itt van a mondható ideje, itt a hazája, / Szólj és vallj...” A megélt dolgok a cselekvés helyei lettek. Hol van már ez a nemzet? Mindent kicserélt az érdek, az emlékezés hivatallá vált –, megszokássá. Petőfi koszorújába ki sem nyílt virágok kerülnek esztendőről esztendőre...

Szám nélkül zárult a sokrovatú számonkérés, s a becsület elsötétítése. Rongyolt lelkek tánca lett az ország, mely különbeivel próbált a Nagy Cselekvés erőterébe lépni, fordulatot kicsikarni: ez volt a nagy kísérlet – egy tizenhat esztendő fiatal idealizmusával.

A lépést a sötét kapuig hányszor kell megtenni? És várni a sortűzre: falhoz állva – állítva, mégis a túlélés hitében, amely mindig kijut e kincsés országnak akkor, ha megrabolják kincseit.

Anyaföldem, nem ezt kívánod: újra teremteni önmagad bennünk? Álmaid álma, hogy az leszel egyszer.

Drága Forradalmam! Neked adtam magamat akkor, tizenhat évesen – névtelenül én nevémmel, melyet Isten születésekor a tenyerébe írt, ahogyan mindenkiét. Hányan vagyunk? Maradtunk? A nagy ötlet, a halál míg majd elragad, örzi-szenvedi a születést, meglobogtatja a háromszínű lobogót, melyről a rilkei lelkiütemű magyar költő írja: Első színe? Akár a rab / ítélethirdetéskor. / A második? Mint katonák, / kik eltévedve, most a nap és puha / csomókban hullnak alá. / S a harmadik? A harmadik színe –/ te vagy. (Pilinszky)

Rablelkek vonulását látom e kirótt szabadságban, újra hullni kezd a hó a régi sírokra...

És te? Hol vagy? Hol vagytok, akiknek bére: cselekvés? Nem megvesztegetés ára.

Vannak forradalmak. Van egyetlen forradalom. Túlélők sokaságában eszme-tér, mely elhasadva az időtől – várja az Időt. A közöny mérlegén billeg egy ország, eladottak „jókedv-bősége”. Tán egyszer ők is kimondják a rejtegetett, félelemből bújtatott szót? Mert emberek.

Mert emberek vagyunk, a szabadság és a zsarnokság megújuló korában „honfiak”, ahogyan azok a régiek mindig vadonatúj szívvel nevezték magukat.

Sötét kapuk nyitódnak és záródnak. Tankok mindig állnak készenlétben, a csavarok nem rozsdásodtak el, luciferek szállnak lent és egyre feljebb, cserélődnek zászlók és színek, békesség – megbékélés helyett a lagymatag beletörődés áskál afféle megbúvót. Az emlékezésből lassan nem marad semmi. Azért el nem vész: átveszik azok, akik batisztleplű, gyöngéd ruhákba bújnak, levetvén a ködös-loboncos gúnyát. Vagy csak erre húzzák a leplet?

† Tóth Sándor

hírek ..... információk

Megjelent a Toronyirány magazin idei 4. száma, mely az egyházmegye területén minden templomban és egyházi intézményben ingyenesen elérhető. A szokásos rovatokon kívül írások, tudósítások olvashatók Szent Gellért ünnepéről, a felújított öföledeáki, valamint ópusztaszeri templom átadási ünnepségéről, a Gál Ferenc Egyetem ünnepi Veni Sancte ünnepi szentmiséjéről, és az intézmény kitüntetettjeiről. A kiadvány továbbá beszámol a papnövendékek tanévkézdéséről, a 168 órás szentségimádásról, a 90. születésnapját ünneplő Gyulay Endre nyugalmazott püspök köszöntéséről, illetve az egyházmegye hagyományos Szent Gellért Fesztiváljáról. A magazint a Szeged-Csanádi Egyházmegye kulturális és sportéletét összefoglaló hírek zárják.

Akkreditált Kiváló Tehetségpont minősítést nyert el a Szeged-Csanádi Egyházmegye egyetemének Pedagógiai Kara. A három évre elnyert cím a Gál Ferenc Egyetem szarvasi karának a tehetséggondozásban végzett munkáját ismerte el, amit a pedagógusképzések és a továbbképzések terén országos elismertséggel folytat.

A Magyar Érdemrend tisztikereszt kitüntetésben részesült Kozma Gábor, a Gál Ferenc Egyetem rektora. Az elismerést október 22-én Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettestől vette át a budai Karmelita Kolostorban tartott ünnepségen. Kozma Gábor a Gál Ferenc Egyetem rektor-diakónusa 2007 óta vezeti a Szeged-Csanádi Egyházmegye intézményét, mely az utóbbi években a hitéleti képzések mellett a pedagógiai, egészségügyi, szociális és gazdasági képzések átvétele során egyetemmel szerveződött.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Ifjúságpasztorációs Irodája első alkalommal rendezte a IPChallenge - Mozogj az egyházmegyével! elnevezésű sportkihívást. Az október 23-25-ig tartó program célja volt, hogy az egyházmegye közösségének tagjai mozgással tisztelegjenek és emlékezzenek a közelgő ünnepek hősei előtt. A választható távok: 990 m - a Szeged-Csanádi Egyházmegye fennállásának emlékére, 1456 m - Kapisztrán Szent János és Nándorfehérvár emlékére, 1956 m - az '56-os forradalom emlékére vagy ezek kombinációi voltak. A kiválasztott távot bármilyen mozgásformában (gyaloglás, futás, kerékpározás, úszás stb.) lehetett teljesíteni. A szervezők a legkreatívabb sporteszközöket és mozgásformákat külön értékelték, melyek lehettek hegyi kerékpár, roller, görkorcsolya, gördeszka, evezés, lovaglás, falmászás, kerekesszékezés stb. Amennyiben csoportok jelentkeztek a kihívásra, fontos volt, hogy a csoport minden tagja ugyanazt a mozgásformát végezze. A kihívás teljesítését egy fotóval vagy egy selfivel kellett igazolni, melyet az ipc.kihivas@gmail.com e-mail címre vártak a szervezők.

A Belvárosi Plébánia közössége október 24-én, az esti szentmise keretében ünnepelte a Székesegyház felszentelésének 90. évfordulóját. A szentmisét az egyházmegye kanonoki testületének tagjai koncelebrálták.

A Szent Dömötör Kórházlelkési Szolgálat szentmisére hívja a klinikai egészségügyi dolgozókat október 25-én, azaz ma 18 órakor Szent Dömötör ünnepének előestéjén a Székesegyházba. A Szolgálat ezáltal is köszönetét kifejezve az egészségügyi dolgozóknak áldozatos munkájukért, ebben a szentmisében kér áldást és erőt számukra a járvány okozta nehéz időszakban.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, ☎ Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.

A Dóm Művészeti Szalon október 29-re hirdett Gubás Gabi Jászai Mari-díjas színművész *Teljes lényeddel* című estje - az egészségügyi helyzetre való tekintettel - későbbi időpontban halasztódik. A további estek megtartását a vírushelyzettől teszik függővé a szervezők; erről és a pótelőadás időpontjáról később tájékoztatják az érdeklődőket.

Első alkalommal rendezik a Fekete Párduc Kupa nyílt teniszeversenyt a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent Gellért Fórumában (Dorozsmai út 2-4.). A versenyzők október 31-én, szombaton 9 órától a nyáron megnyílt salakos teniszpályán mérhetik össze tudásukat. A hagyományteremtő rendezvényre egyéni, amatőr és profi teniszezők jelentkezését várják. Jelentkezni az info@szgf.hu weboldalon, valamint a helyszínen lehet; a 3.000 forintos nevezési díj az ebédet is tartalmazza. A felnőttek küzdelmei alatt a gyermekek birtokukba vehetik a játszóteret, a családtagok pedig ingyenesen használhatják a kültéri kondicionáló parkot.

Mintegy 240 pályamunkából 36 fotó szerepel azon a kiállításon, melyet a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltatója Csongor téri épületében mutatnak be októberben. Az Isteni fénykép címmel hirdetett fotópályázat nevelőszülőknél és lakásotthonokban élő gyermekek számára teremtett lehetőséget arra, hogy megörökítsék az őket körülvevő világot. A nyár elején közzétett felhívásra érkezett fotókból a zsűri végül 23 alkotót díjazott. A tárlat hamarosan útra kel, és a szolgáltató teljes ellátási területén – az ország nyolc megyéjében – látható lesz.

A Székesegyházban november 1-jén, jövő vasárnap, azaz Mindenszentek ünnepén a 10 órakor kezdődő szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálja. A 18 órai szentmisét a plébánia elhunyt tagjaiért történő, vigíliai szertartás követi. Másnap, november 2-án, halottak napján a Dómban 10 és 18 órakor lesz szentmise. A 10 órai mise keretében a Szegedi Dóm Látogatóközpont urnatemetőjében elhelyezett elhunytakért lesz közös imádság.

November 1-jén, jövő vasárnap 14 órakor az újszegedi temetőkápolnánál (Szöregi út 85.) igeliturgia lesz, majd a helyi lelkipásztorok a temetőgondoknál jelzett előzetes kérés alapján megszentelik a sírokat.

Mindenszentek ünnepén, november 1-jén az Árpád-házi Szent Erzsébet templomban (Torontál tér 4.) a 18 órai ünnepi szentmisét követően az elhunytak üdvösségéért felajánlott énekes zsolozsmára hívják a híveket.

A Belvárosi Plébánia közössége az idén is megtartja a halottak napjának vigíliáján kezdődő kilencedet, melynek keretében november 1. és 9. között, az este 6 órakor kezdődő szentmisét a plébánia közösségéhez tartozó hívek elhunyt szeretteiért ajánlják fel a Dómban. A halottakért felajánlott ima, különösen a szentmise áldozatában való megemlékezés a halálon túli összetartozás és szolidaritás kifejezése. (Gyakorlati tudnivaló: a szervezők papírlapokat helyeznek az újságos asztalra, melyekre bárki felírhatja azon elhunyt szeretteinek nevét, akiért a szentmisét szeretné felajánlani. A papírlapokat ezután – az erre a célra szánt összeggel együtt – az ott található borítékba rakva, az újságos asztal melletti perselyekbe kérik bedobni.)

Ferenc pápa üzenete a 2020. évi missziók vasárnapjára (2.)

„Itt vagyok, engem küldj” (Iz 6,8)

A kereszt áldozatában, amelyben Jézus küldetése beteljesedik (vö. Jn 19,28–30), Isten feltárja számunkra mindenre és mindenkire irányuló szeretetét (vö. Jn 19,26–27). Együttal személyes elköteleződésünket is kéri küldésének elfogadására, mert Ő maga a szeretet, amely szüntelen missziós mozgásban van, mindig készen arra, hogy kilépjen önmagából azért, hogy életet adjon. Az emberek iránti szeretetből az Atyaisten elküldte saját Fiát, Jézust (vö. Jn 3,16). Jézus az Atya misszionáriusa: személye és műve teljes mértékben engedelmes az Atya akaratának (vö. Jn 4,34; 6,38; 8,12–30; Zsid 10,5–10). Az értünk keresztre feszített és feltámadott Jézus bevon minket szeretetmozgásába Szentlelkével, aki az Egyházat élheti, aki minket Krisztus tanítványává tesz és misszióba küld a világ és a népek felé. (Folyt. köv.)